Lietas Nr. 117019713
Lietas arhīva Nr. 1-0006-14/4

SPRIEDUMS

2014. gada 30.janvārī

Jūrmalas pilsētas tiesa

2014.gada 30.janvārī tiesnese S.Glaudāne izskatīja SIA „KASPARS UN KO", reģistrācijas Nr.40103145067, valdes locekles /pers. B/, /personas kods/, sūdzību par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmumu Nr.22.5/L-12006, un tiesnese

k o n s t a t ē j a

2013.gada 11.februārī Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas ražotņu pārbaužu nodaļas galvenā nodokļu inspektore O.Červonaja sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.NK013316 par /pers. B/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159^9.panta pirmās daļas pārkāpšanu.

Ar 2013.gada 7.marta Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas Ražotņu pārbaužu nodaļas vadītājas N.Švačko lēmumu Nr.NK013316 /pers. B/ sodīta ar naudas sodu 300 latu apmērā, atņemot tiesības ieņemt personālsabiedrības lietveža, personālsabiedrību pārstāvēt tiesīgā biedra, kapitālsabiedrības valdes locekļa, kapitālsabiedrības padomes locekļa, prokūrista, parastā komercpilnvarnieka, pārstāvja filiālē, komercsabiedrības likvidatora, sabiedrības kontroliera, revidenta amatus uz vienu gadu.

Ar Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmumu Nr.22.5/L-12006 ar administratīvā pārkāpuma lēmumu Nr.NK013316 pieņemtais lēmums, par 2013.gada 7.marta Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas Ražotņu pārbaužu nodaļas vadītājas N.Švačko lēmumu, atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

2013.gada 5.jūnijā /pers. B/ (turpmāk – Pieteicējs) iesniedza Jūrmalas pilsētas tiesā sūdzību par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmumu Nr.22.5/L-12006 atcelšanu.

Sūdzībā norādīts, ka 07.03.2013. VID Nodokļu kontroles pārvaldes Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas Ražotņu pārbaužu daļas vadītāja N.Švačko pieņēma lēmumu Nr.NK013316, ar kuru pieteicēja /pers. B/, kā SIA „KASPARS UN KO" valdes locekle tika saukta pie administratīvās atbildības un tika piemērots naudas sods LVL 300,00 apmērā, kā arī /pers. B/ atņemtas tiesības ieņemt noteiktus amatus uz vienu gadu par pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $159.^9$panta pirmajā daļā.

08.05.2013. VĪD ģenerāldirektore N.Jezdakova pieņēma lēmumu Nr. 22.5/L-12006, ar kuru nolēma atstāt spēkā 07.03.2013. VID Nodokļu kontroles pārvaldes Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas Ražotņu pārbaužu daļas vadītāja N. Švačko lēmumu Nr.NK013316.

Pieteicēja norāda, ka N.Jezdakovas lēmumā norādīts, ka pieņemot lēmumu ,,VID ir izskatījis administratīvā pārkāpuma lietu, par kuru atbildība paredzēta LAPK, nevis lietu, kas izriet no vispārējām administratīvi tiesiskajām attiecībām".

Pieteicēja, apstrīdot N. Švačko pieņemto lēmumu, lietoja vairākas atsauces uz Administratīvā procesa likumu, tādējādi vēršot VID ģenerāldirektores N. Jezdakovas uzmanību uz tiesību normām, kas bija jāņem vērā piemērojot administratīvo sodu, bet ir izvietotas citos normatīvajos aktos. Arī VID ģenerāldirektores N.Jezdakovas lēmumā Nr.22.5/L-12006 norādīts, ka ,,2013.gada 7.marta lēmums Nr.NK013316 ir pieņemts publisko tiesību jomā".

Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 1.pantam Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika. No Satversmes 1.panta izriet tiesību principi, kas veido tiesisku valsti, tajā skaitā tiesiskas valsts princips. Savukārt atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 6. pantam *Valsts pārvalde ir organizēta vienotā hierarhiskā sistēmā* un *Neviena iestāde vai pārvaldes amatpersona nevar atrasties ārpus šīs sistēmas.* Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9. panta 1. daļā noteikta ārējo normatīvo aktu juridiskā spēka hierarhija, kas norāda, ka tiesiskā valstī arī visiem normatīvajiem aktiem, līdzīgi kā valsts pārvaldes iestādēm, jābūt veidotiem savstarpējā sistēmā, kur neviens normatīvais akts neatrodas ārpus šīs sistēmas. [..]

Latvijas administratīvo pārkāpumu kodekss ir atzīstams par speciālo normu pret Administratīvā procesa likumu ja izlemjami jautājumi par administratīvo sodu piemērošanu. Uz to norāda arī Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa 32. panta pirmā daļa. Tajā pat laikā Latvijas administratīvo pārkāpumu kodekss neaptver visas iespējamās tiesību normas, kas piemērojamas administratīvo pārkāpumu lietvedībā, kur, piemēram, Latvijas administratīvo pārkāpumu kodekss nenosaka administratīvo pārkāpumu lietvedībā piemērojamos tiesību principus. [..]

N.Jezdakovas lēmumā norādīts, ka ,,SIA ,,KASPARS UN KO" nav izpildījusi VID amatpersonu izvirzītās prasības un dotos norādījumus (komercsabiedrība nav iesniegusi nodokļu administrācijai dokumentus pārbaudei tās pieprasītajos termiņos)".

Pieteicēja norādīja, ka vairākkārt informēja VID Nodokļu kontroles pārvaldi (turpmāk - VID NKP) par savām iespējām ierasties VID nodaļā paskaidrojumu sniegšanai, VID NKP šos paskaidrojumus nav ņēmusi vērā, bet gan uztvērusi pieteicējas neierašanos par izvairīšanos un nesadarbošanos ar nodokļu administrāciju. Tādējādi pieteicēja ir kļuvis par upuri nelaimīgai apstākļu sakritībai, kā rezultātā, ārēju apstākļu dēļ, nespējot nokārtot SIA ,,KASPARS UN KO" saistības pret VID NKP, pieteicējai tiek piemērots administratīvais sods.

Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantam pieteicējas vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā VID NKP bija jāpierāda stingri balstoties uz likumos nostiprinātajiem principiem, kas nosaka personas vainas pierādīšanu pārkāpuma izdarīšanā.

Latvijas Republikas Satversmes tiesa vairākkārt, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, ir norādījusi, ka izskatot administratīvā pārkāpuma lietas ir jāņem vērā tie paši principi, kas izskatot krimināllietas. [..]

Lai konstatētu personas vainu kriminālpārkāpuma izdarīšanā nepieciešams konstatēt sekojošas nodarījuma pazīmes: 1) noziedzīgā nodarījuma objekts jeb tiesiski aizsargājamā interese pret kuru vēršas nodarījums; 2) objektīvā puse jeb noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas veids; 3) subjekts jeb persona kas veic noziedzīgo nodarījumu; 4) subjektīvā puse jeb personas attieksme pret noziedzīgo nodarījumu. Balstoties uz iepriekš minēto secināms, ka arī administratīvajā pārkāpumā personas vaina pierādāma ja tiek noteikts: 1) administratīvā pārkāpuma objekts; 2) administratīvā pārkāpuma objektīvā puse; 3) administratīvā pārkāpuma subjekts; 4) administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse.

LAPK 159.^{9} panta pirmajā daļā paredzētā nodarījuma objektīvā puse ir jāsaprot kā kaitīgā nodarījuma ārējo izpausmes pazīmju kopums, kas tiek realizēts kā prettiesiska uzvedība darbības vai bezdarbības veidā un rada kaitējumu ar LAPK aizsargātām interesēm. Administratīvā pārkāpuma subjektīvo pusi LAPK 159.^{9}panta pirmajā daļā raksturo darbības, kas saistās ar nodokļu administrēšanai un kontrolei nepieciešamās pieprasītās informācijas nesniegšanu nodokļu administrācijai.

Lai gan pieteicējas rīcība, vērtējot tās ārējo formu, var tikt uztverta kā nesadarbošanās ar nodokļu administrāciju, tomēr pieteicējas rīcībai iztrūkst subjektīvās puses. Proti, administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse atspoguļo saistību starp personas apziņu un gribu, un viņas izdarīto nodarījumu, tādējādi VID bija jākonstatē pieteicējas nodoms neiesniegt VID NKP pieprasītos dokumentus, lai apgalvotu, ka pieteicēja veikusi ,,vainojamu darbību".

Pieteicēja ne mazākajā mērā nemēģināja izvairīties no VID NKP pieprasītās informācijas iesniegšanas, bet gan pielika visas pūles lai informētu VID NKP par turpmākajām sadarbības iespējām VID NKP pieprasītās informācijas sniegšanai. Tādējādi pieteicējas nodoms ne mazākajā mērā nebija saistīts ar domu nesadarboties ar VID.

Tā kā VID NKP nav centusies noskaidrot pieteicējas rīcības motīvus, jāsecina, ka VID NKP nav ievērojusi visu nepieciešamo kārtību lai konstatētu pieteicējas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Tāpat VID NKP, piemērojot administratīvo sodu, nav ievērojusi arī labas pārvaldības principu, tā plašākajā nozīmē, kas, atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta 5. daļai ietver atklātību pret privātpersonu un sabiedrību, datu aizsardzību, taisnīgu procedūru īstenošanu saprātīgā laikā un citus noteikumus, kuru mērķis ir panākt, lai valsts pārvalde ievērotu privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 8.pantam iestādei tiesību normas jāpiemēro saprātīgi un tās jātulko izmanto tiesību normu interpretācijas pamatmetodes (gramatisko, sistēmisko, vēsturisko un teleoloģisko metodi), lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu. Tādējādi LAPK 159.^{9}panta pirmās daļas normu nedrīkst tulkot šauri gramatiski, bet norma jātulko kontekstā ar tās mērķi, jēgu un vietu tiesību normu sistēmā.

Ja, pielietojot tiesību normu iztulkošanas metodes LAKP 159.^{9}panta pirmo daļu tulko tikai gramatiski, tad izriet, ka sodu par nesadarbošanos un pieprasītās informācijas nesniegšanu var piemērot ikvienā brīdī, kad privātpersona, arī attaisnojošu iemeslu dēļ, neiesniedz VID pieprasītos dokumentus.

LAPK 159.^{9}panta ar nosaukums ir ,,Nesadarbošanās ar nodokļu administrācijas amatpersonām", savukārt LAPK 159.^{9}panta pirmās daļas dispozīciju veido frāze ,,Par nodokļu administrēšanai un kontrolei nepieciešamās pieprasītās informācijas nesniegšanu nodokļu administrācijai". Tādējādi administratīvā atbildība pieteicējai būtu piemērojama tikai gadījumā, ja pieteicēja vispār nebūtu reaģējusi uz VID NKP pieprasījumiem iesniegt noteiktus dokumentus to pārbaudei. Tā kā pieteicēja vairākkārtīgi informēja VID par vēlmi sadarboties un iesniegt VID NKP pieprasītos dokumentus pieteicējai iespējamajā laikā, secināms, ka pieteicēja ne mazākajā mērā nav vainojama par nesadarbošanos ar VID.

Pieteicējai nebija iespējams ierasties VID NKP laikos, kad to pasta sūtījumos pieprasīja VID. Tam par pamatu bija vairāki no pieteicējas neatkarīgi apstākļi, kā, piemēram, pieteicējas atrašanās ārvalstīs sakrita ar laiku, kad VID NKP pieprasīja no pieteicēja iesniegt SIA ,,KASPARS UN KO" dokumentus tematiskās pārbaudes veikšanai. Par šo faktu VID NKP Ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas Ražotņu pārbaužu nodaļas galvenajai nodokļu inspektorei O.Červonajai 17.01.2013. tika nosūtīts pasta sūtījums ar lūgumu rast iespēju noteikt citu SIA ,,KASPARS UN KO" pārstāvju ierašanās laiku tematiskās pārbaudes veikšanai, sakarā ar SIA ,,KASPARS UN KO" pārstāvja atrašanos ārzemēs.

Tāpat, pieteicēja saņēma 08.01.2013. VID vēstuli Nr. 4.1.2.3-4/1916, kurā pieteicēja tika lūgta iesniegt pieprasītos grāmatvedības

dokumentus VID Tukuma nodaļā. Tā kā pieteicējas deklarētā un faktiskā dzīves vieta ir Jūrmalā, un, pieteicējai nepieder personīgie transporta līdzekļi ar kuru palīdzību pieteicēja varētu nokļūt Tukumā, pieteicējai nebija iespējas ierasties VID Tukuma nodaļā. Tādēļ, atbildot uz 08.01.2013. VID vēstuli Nr. 4.1.2.3-4/1916, pieteicēja VID Nodokļu parādu piedziņas pārvaldes Otrās piedziņas daļas Ventspils nodaļas galvenajai nodokļu inspektorei D.Gēcei 23.01.2013 nosūtīja pasta sūtījumu ar lūgumu rast iespēju noteikt SIA ,,Kaspars un Ko" pārstāvju ierašanos kādā no VID Jūrmalas vai Rīgas nodaļām.

Sūdzībā norādīts, ka pieteicējai tā arī neizdevās vienoties ar VID par iespējamību iesniegt VID pieprasītos dokumentus VID Jūrmalas nodaļā, kā rezultātā pieteicēja saņēma VID vēstuli, kurā tika norādīts, ka VID „neuzskata par lietderīgu" dot iespēju pieteicējai iesniegt pieprasītos dokumentus VID Jūrmalas nodaļā. Pieteicēja vairākkārt piedāvāja VID NKP sev pieņemamus laikus tematiskās pārbaudes veikšanai. Pieteicējai tā arī neizdevās vienoties ar VID NKP par cita laika noteikšanu tematiskās pārbaudes veikšanai, jo VID nepiekrita tematiskās pārbaudes veikšanai nevienā no pieteicēja piedāvātajiem laikiem, bet norādīja, ka pieprasītās informācijas iesniegšana ir iespējama tikai VID NKP darba laikā, proti, darba dienās no plkst. 9:00-17:00.

VĪD ģenerāldirektores N.Jezdakovas lēmumā, atsaucoties uz likuma ,,Par Valsts ieņēmumu dienestu" 6.pantu, kas uzliek par pienākumu personām pildīt VID ierēdņu pieņemtos lēmumus, norādīts, ka pieteicējam, pat ja viņam nebija nodoma izvairīties no iesniegt VID pieprasītos dokumentus un nedarboties ar VID, bija jāapzinās sagaidāmās sekas.

Pieteicēja piekrīt, ka likuma ,,Par nodokļiem un nodevām", kā arī likuma ,,Par valsts ieņēmuma dienestu" uzliek pieteicējai pienākumu sadarboties ar VID NKP nodokļu kontroles pasākumu veikšanā, tomēr, tajā pat laikā, ne likums ,,Par nodokļiem un nodevām", ne arī likums ,,Par valsts ieņēmuma dienestu" neuzliek pieteicējai par pienākumu VID NKP pieprasītos dokumentus iesniegt kādā noteiktā pulksteņa laikā, proti, VID NKP darba laikā. Saskaņā ar valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta 8. daļu Valsts pārvaldi organizē pēc iespējas ērti un pieejami privātpersonai. Tādējādi VID NKP pienākums bija ņemt vērā pieteicējas iespējas ierasties VID NKP paskaidrojumu sniegšanai.

Ja VID NKP nepiekrita saņemt grāmatvedības dokumentus un pieteicēja paskaidrojumus laikā, kad pieteicēja neveic savu darbu, proti, vakaros un brīvdienās, tad pieteicēja nav vainojams par VID NKP pieprasītās informācijas nesniegšanu. Pieteicējai nav skaidri VID NKP rīcības motīvi atsakoties pieņemt pieteicējas sagatavotos grāmatvedības dokumentus pieteicējas piedāvātajos laikos. Ja tam par pamatu kalpo kāds iekšējais VID NKP normatīvais akts, kas aizliedz pieņemt pieteicēju ārpus VID NKP darba laika, nepieciešams norādīt, ka, atbilstoši, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 72. panta 4. daļai iekšējais normatīvais akts ir saistošs iestādei (tās struktūrvienībai, darbiniekiem) vai amatpersonām, attiecībā uz kurām tas izdots, savukārt atbilstoši Administratīvā procesa likuma 67. panta 6. daļai lestāde nedrīkst pamatot administratīvo aktu ar iekšējo normatīvo aktu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 4.punktam Administratīvais akts nav spēkā, ja tas pieprasa no adresāta tiesību normu pārkāpumu vai rīcību, kas faktiski vai tiesiski nav iespējama.Ja VID NKP nepiekrita saņemt grāmatvedības dokumentus un pieteicēja paskaidrojumus vietā laikā, kur tas nav iespējams pieteicējai, tad pieteicēja nav vainojama par VID NKP pieprasītās informācijas nesniegšanu. Tādējādi pieteicēja ne mazākajā mērā nav vainojama par nesadarbošanos ar VID, jo pieteicējai nevienā brīdī nebija nodoma ļaunprātīgi izvairīties no VID NKP pieprasīto dokumentu iesniegšanas. Iztrūkstot pieteicējas nodomam izvairīties no informācijas sniegšanas VID NKP, iztrūkst arī pamats pieteicējas sodīšanai.

Atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta astotajai daļai, valsts pārvaldi organizē pēc iespējas ērti un pieejami privātpersonai.Turpat, Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta desmitā daļā noteikts: Valsts pārvaldi organizē pēc iespējas efektīvi. Savukārt Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā noteikts, ka Valsts pārvalde savā darbībā ievēro labas pārvaldības principu,turpat arī paskaidrots, ka labas pārvaldības princips sevī ietver atklātību pret privātpersonu un sabiedrību, datu aizsardzību, taisnīgu procedūru īstenošanu saprātīgā laikā un citus noteikumus, kuru mērķis ir panākt, lai valsts pārvalde ievērotu privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses.

VID NKP, saziņā ar pieteicēju, nevienā brīdī nenorādīja uz šādu iespēju pieprasītos dokumentus nosūtīt izmantojot pasta pakalpojumus, bet gan tieši pieprasīja pieteicējai ierasties personīgi un personīgi nogādāt pieprasītos dokumentus VID. Ja VID NKP vēlējās saņemt no pieteicējai pieprasītos dokumentus pasta sūtījuma veidā, tad VID NKP bija jāveic nepieciešamās darbības, lai pieteicēju informētu par šādu iespējamību. Ja VID NKP pieteicējam netika norādījis, ka vēlas saņemt no pieteicēja pieprasītos dokumentus pasta sūtījuma veidā, pieteicējai nebija ne mazākā pamata uzskatīt, ka viņa dokumentus varētu sūtīt pa pastu.

Arī atbilstoši Administratīvā procesa likuma 10.pantā nostiprinātajam tiesiskās paļāvības principam Privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Turpat arī paskaidrots, ka lestādes kļūda, kuras pieļaušana privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.Tā kā VID NKP saziņā ar pieteicēju pieprasīja tiešu ierašanos VID nodaļā, pieteicējai radās pamatots uzskats, ka VID NKP no viņas sagaida tikai rīcību, kas raksturojas ar personīgu ierašanos un dokumentu nogādāšanu VID nodaļa, kas nebija iespējama laikos, kad to tieši pieprasīja VID. Tādejādi pieteicēju nevar vainot par VID NKP kļūdu, kur VID NKP netika norādījis, ka sagaida no pieteicējas dokumentu nosūtīšanu pa pastu.

N.Švačko lēmumā netika dotas ne mazākās norādes, ka pieteicējai vēl būtu iespēja iesniegt VID pieprasītos dokumentus, lai mazinātu pārkāpuma kaitīgās sekas.

N.Švačko Lēmumā norādīts, ka apstākļi, ka mīkstina vai pastiprina atbildību par šo administratīvo pārkāpumu lietas izskatīšanas ietvaros netika konstatēti un lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja iepriekš nav sodīta par analogu vai līdzīgu pārkāpumu.

LAPK 159.^{9}panta pirmās daļas sankcija paredz piemērot naudas sodu līdz 500 LVL, tādējādi piemērotais naudas sods LVL 300 apmērā nav atzīstams par samērīgu laikā, kad pieteicējas rīcībā nav konstatēti vainu pastiprinoši apstākļi. Ja pieņem, ka konstatējot vainu pastiprinošus apstākļus par analogu pārkāpumu maksimāli pieļaujamais naudas soda apmērs ir LVL 500, tad piemērojot naudas sodu LVL 300 apmērā laikā, kad nekādi vainu pastiprinoši apstākļi nav konstatēti, nav pamatoti.

[5.2] Kā vienīgais iemesls naudas soda tieši LVL 300 apmērā uzlikšanai tiek minētas „valsts budžeta intereses" (skat. N.Švačko lēmuma 6.lapu: ,,Ņemot vērā minēto, kā arī valsts budžeta intereses, uzskatu, ka tikai uzliekot naudas sodu Ls 300,00 apmērā [...]"). 15.11.2012. likuma "Par valsts budžetu 2013.gadam" 2. pielikumā kā valsts pamatbudžeta ieņēmumi ir minēti ieņēmumi no Naudas

sodiem un sankcijām LVL 11 346 998 (vienpadsmit miljonu trīs simti četrdesmit sešu tūkstošu deviņu simtu deviņdesmit astoņu latu) apmērā.

Pieteicēja nevar būt personiski atbildīga par atsevišķu valsts budžeta projektā norādītu pozīciju ieņēmumu izpildi, tādēļ VID NKP apgalvojums, ka pieteicējai uzliktā administratīvā soda apmērs pamatots ar „valsts budžeta interesēm" ir tiešā pretrunā Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtajā daļā noteiktajam, ka Valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Tāpat LAPK 22. pantā kā administratīvā soda mērķi nenosauc valsts budžeta pildīšanu, bet gan līdzekli, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā.

Tāpat VID ģenerāldirektores N.Jezdakovas lēmumā norādīts, ka lemjot par piemērojamā soda apmēru ir izvērtēti visi lietas apstākļi un ņemts vērā arī pieteicēja mantiskais stāvoklis. Šāds apgalvojums ir klajā pretrunā faktiskajiem apstākļiem, kā arī ne N.Jezdakovas, ne N.Švačko lēmumā nav dotas norādes, kas būtu par pamatu pieņēmumam, kas pieteicējas materiālie līdzekļi ir pietiekami naudas soda nomaksai. Tāpat ne N.Jezdakovas, ne N.Švačko lēmumā nav analizēta ,,pārkāpējas personība", lai gan abos lēmumus dotas atsauces, ka arī pieteicēja kā ,,pārkāpējas personība" ir ņemta vērā nosakot administratīvā soda apmēru.

Ar lēmumu pieteicējai ir atņemtas tiesības ieņemt personālsabiedrības lietveža, personālsabiedrību pārstāvēt tiesīgā biedra. kapitālsabiedrības valdes locekļa, kapitālsabiedrības padomes locekļa, prokūrista, parastā komercpilnvarnieka, pārstāvja filiālē, komercsabiedrības likvidatora, sabiedrības kontroliera, revidenta amatus uz vienu gadu.

Lēmumā ir minēts, ka pieteicējas izdarītais pārkāpums rada sekas, kas būtiski var aizskart valsts un kopējās sabiedrības intereses. Tajā pat laikā šis apgalvojums veikts pieļāvuma formā, kas tieši nedod pamatu pieņemt, ka pieteicējas rīcība jebkādā veidā būtu radījusi kaut mazāko aizskārumu valsts vai kopējās sabiedrības interesēm. Tāpat pieteicēja iepriekš nav sodīta par analogiem vai līdzvērtīgiem pārkāpumiem, kas dotu iespēju pieļaut, ka pieteicēja, ieņemot šos amatus arī nākotnē, varētu veikt līdzīgus pārkāpumus.

Situācijā, kur amatpersonai ir rīcības brīvība lemt vai aizliegums ieņemt noteiktu amatus ir nepieciešams, pieņemot šādu lēmumu VID NKP rīkojās pretēji Administratīvā procesa likuma 65.panta otrajai daļai un 66.pantam, kas uzliek par pienākumu iestādei izvērtēt administratīvā akta lietderību balstoties uz apsvērumiem.

Tā kā lēmumā, pretēji APL 12.pantā nostiprinātajam demokrātiskās iekārtas principam un 13.pantā nostiprinātajam samērīguma principam, ne mazākajā veidā nav pamatots kādus tieši labumus sabiedrībai dotu aizliegums pieteicējai ieņemt noteiktus amatus, tādējādi lēmums kopumā un jo īpaši aizliegums pieteicējai ieņemt noteiktus amatus uzskatāms par nepamatotu.

Pārbaudot Pieteicēja sūdzību un tai pievienotos materiālus, tiesnese atzīst, ka sūdzība ir noraidāma sekojošu motīvu dēļ:

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 285.pantu tiesa, izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to tiesa vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, respektīvi, vai sūdzības iesniedzējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un līdz ar to ir piemērots atbilstošs administratīvais sods.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 7.pants nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Tiesa secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktā kārtībā iegūtiem pierādījumiem secināms par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pants noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā — iestādei. Ja administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītiem uzskatāmi šādi apstākļi: 1) vispārzināmi fakti; 2) ar spēkā stājušos tiesas spriedumu vai prokurora priekšrakstu par sodu kriminālprocesā konstatēti fakti; 3) ar spēkā stājušos nolēmumu par personas saukšanu pie administratīvās atbildības konstatēti fakti; 4) fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus normatīvajos aktos paredzētos pienākumus; 5) fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus profesionālos un amata pienākumus; 6) mūsdienu zinātnē, tehnikā, mākslā vai amatniecībā vispārpieņemtu izpētes metožu pareizība. Ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona. Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem. Pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību. Ziņas par personas privāto dzīvi, tās sensitīvajiem datiem, komercdarbību un mantisko stāvokli pieļaujams iegūt tikai tajā gadījumā, ja tas nepieciešams, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas par faktiem, kā arī ziņas, kas fiksētas ar tehnisku līdzekļu palīdzību, ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā kodeksā noteiktajā kārtībā.

Savukārt LAPK 243.^{1}pantā noteikts, ka pierādīšanas līdzekļi ir: 1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; 2) personu liecības; 3) eksperta atzinums; 4) kompetentās institūcijas atzinums; 5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; 6) elektroniskie pierādījumi; 7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; 8) lietiskie pierādījumi.

Tiesnese atzīst, ka VID atbilstoši LAPK 243.pantam, ir pareizi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopumā un savstarpējā saistībā un pamatoti atzinusi, ka /pers. B/ ir izdarījusi LAPK 159.^{9}panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Tiesnese atzīst, ka LAPK 159.9panta pirmajā daļā ir paredzēta administratīvā atbildība par nodokļu administrēšanai un kontrolei nepieciešamās pieprasītās informācijas nesniegšanu nodokļu administrācijai. Tāpat tiesnese atzīst, ka minētā panta pārkāpumi ir iekļauti LAPK 12.nodaļā „Administratīvie pārkāpumi tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas un finanšu jomā", tātad tie ir attiecināmi arī uz gadījumiem, kad iestādes jeb to valdes locekļi nesniedz nodokļu administrēšanai un kontrolei nepieciešamo pieprasīto informāciju VID.

Pieteicēja sūdzībā norāda, ka ne mazākajā mērā nemēģināja izvairīties no VID NKP pieprasītās informācijas iesniegšanas, bet gan pielika visas pūles lai informētu VID NKP par turpmākajām sadarbības iespējām VID NKP pieprasītās informācijas sniegšanai. Tādējādi pieteicējas nodoms ne mazākajā mērā nebija saistīts ar domu nesadarboties ar VID, kā arī norādīja, ka, ja VID NKP nepiekrita saņemt grāmatvedības dokumentus un pieteicējas paskaidrojumus laikā, kad pieteicēja neveic savu darbu, proti, vakaros un brīvdienās, tad pieteicēja nav vainojams par VID NKP pieprasītās informācijas nesniegšanu.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 11.punktā noteikts, ka nodokļu maksātāju vispārīgie pienākumi ir iesniegt nodokļu administrācijai pieprasītos dokumentus, kuri izmantoti nodokļu aprēķināšanai.

Tādējādi, tiesnese atzīst, ka Pieteicēja nav izpildījusi VID uzlikto pienākumu un proti, iesniegusi pieprasīto informāciju nodokļu administrācijai.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 10.pantā noteikts, ka administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu ar nodomu, ja persona, kas to izdarījusi, ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības prettiesisko raksturu, paredzējusi tās kaitīgās sekas un vēlējusies vai apzināti pieļāvusi šo seku iestāšanos.

Kā izriet no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 10.panta, Pieteicēja varēja paredzēt un novērst seku iestāšanos.

Tādējādi, tiesnese atzīst, ka Pieteicējas faktiskās darbības norāda uz subjektīvo pusi.

Pārbaudot lietas materiālus, tiesnese konstatē, ka Pieteicējai tika nosūtīta vēstule 17.12.2012. par tematiskās pārbaudes veikšanu un grāmatvedības dokumentu iesniegšanu pārbaudei, Pieteicējai tika nosūtīts brīdinājums 14.01.2013. par SIA „KASPARS UN KO" izslēgšanu no VID pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistra, kā arī Pieteicējai tika nosūtīta vēstule 11.01.2013. par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, kurā Nodokļu kontroles pārvaldes ražotņu un citu nozaru pārbaužu daļas vadītāja Ņ.Pantele lūdz Pieteicēju ierasties 2013.gada 22.janvārī plkst.09:00 VID Nodokļu kontroles pārvaldē uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, sagatavot un iesniegt tematiskās pārbaudes veikšanai 2012.gada 17.decembra vēstulē Nr.23.2.1/107051 norādītos grāmatvedības dokumentus.

2013.gada 17.janvārī Pieteicēja Valsts ieņēmumu dienestam nosūtīja vēstuli, kurā lūdza rast iespēju noteikt citu SIA „Kaspars un Ko" pārstāvju ierašanās laiku tematiskās pārbaudes veikšanai, sakarā ar SIA „Kaspars un Ko" pārstāvja atrašanos ārzemēs

2013.gada 29.janvārī VID izskatīja Pieteicējas iesniegumu un pārcēla datumu, minēto darbību veikšanai, uz 11.02.2013.

2013.gada 11.februārī Pieteicēja neieradās Valsts ieņēmumu dienesta norādītajā laikā un vietā, nelūdzot atlikt administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laiku un nepaziņojot par neierašanās iemesliem, tādējādi klaji ignorējot Valsts ieņēmumu dienesta likumīgās prasības.

Pieteicējas vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pierādīta ar: 2012.gada 17.decembra VID Nodokļu kontroles pārvaldes amatpersonas vēstuli Nr.23.1.2/107051 par tematiskās pārbaudes veikšanu un grāmatvedības dokumentu iesniegšanu pārbaudei, 2013.gada 11.janvāra VID Nodokļu kontroles pārvaldes amatpersonas vēstuli Nr.23.1.2/3117 par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu un 2013.gada 11.februāra administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.NK013316.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289^{16}.panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmumā Nr.22.5/L-12006 norādītais pamatojums /pers. B/ saukšanai pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 159^{9}.panta pirmās daļas, ir pamatots un pietiekams, līdz ar ko tiesa uzskata, ka nav nepieciešams izvērstāks motīvu izklāsts.

Bez tam, tiesa nekonstatē tādus procesuālus pārkāpumus, t.sk., ka būtu pārkāptas Pieteicēja kā pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības, kas būtu pamats Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmuma

Nr.22.5/L-12006 atcelšanai un nepieļautu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Vadoties no minētā un pamatojoties uz LAPK 289^{12}.panta otrās daļas 1.punktu, 289^{13}., 289^{18}.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores N.Jezdakovas 2013.gada 8.maija lēmumu Nr.22.5/L-12006 un /pers. B/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Jūrmalas pilsētas tiesā.

Tiesnese /personiskais paraksts/ S.Glaudāne